

Tradus și revizuit de IER (www.ier.ro)

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA

DECIZIE

Cererea nr. 65556/13 Ana LUNGU împotriva României

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită la 16 ianuarie 2018 într-o cameră compusă din:

Paulo Pinto de Albuquerque, *președinte*,

Egidijus Kūris,

Iulia Motoc, *judecători*,

și Andrea Tamietti, grefier adjunct de secție,

având în vedere cererea sus-menționată introdusă la 8 octombrie 2013,

având în vedere observațiile prezentate de guvernul pârât și cele prezentate ca răspuns de reclamantă,

după ce a deliberat în acest sens, pronunță următoarea decizie:

ÎN FAPT

1. Reclamanta, doamna Ana Lungu, este resortisant român, născută în 1961 și are domiciliul în București. Este reprezentată în fața Curții de E. Niță, avocat în București.

2. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

A. Circumstanțele cauzei

3. Faptele cauzei, astfel cum au fost expuse de către părți, se pot rezuma după cum urmează.

1. Arestarea preventivă a reclamantei

4. La 19 aprilie 2013, parchetul de pe lângă judecătoria de sector din București („parchetul”) a început urmărirea penală față de reclamantă cu privire la învinuirile de delapidare și de fals.

5. La cererea parchetului, prin hotărârea definitivă din 27 mai 2013, Judecătoria București („tribunalul”) a dispus arestarea preventivă a reclamantei. Referitor la art. 148 alin. (1) lit. f) C. proc. pen., în vigoare la

momentul faptelor, tribunalul a hotărât că această măsură se impunea atât prin existența dovezilor că reclamanta a săvârșit presupusele infracțiuni, cât și prin nivelul foarte ridicat al prejudiciului cauzat de activitatea frauduloasă efectuată timp de aproximativ patru ani.

6. Prin decizia din 24 iunie 2013, tribunalul a prelungit arestarea preventivă a reclamantei din 26 iunie până la 24 iulie 2013.

2. Prolungirea arestării preventive a reclamantei de la 25 iulie până la 23 august 2013

7. La cererea parchetului, prin sentința din 23 iulie 2013, judecătoria a prelungit arestarea preventivă a reclamantei cu 30 de zile, de la 25 iulie până la 23 august 2013.

8. La 24 iulie 2013, reclamanta a formulat recurs împotriva acestei sentințe. Conform art. 159 alin. (8) C. proc. pen. (pct. 27 -de mai jos), recursul împotriva încheierii prin care s-a hotărât asupra prelungirii arestării preventive trebuia să fie soluționat de instanță înainte de expirarea duratei arestării preventive dispuse anterior, adică înainte de 24 iulie 2013 ora 0.00 (pct. 6 de mai sus).

9. În aceeași zi, dosarul cauzei a fost trimis la judecătoria unde a fost repartizat unui complet de judecată. Data ședinței publice a fost stabilită pentru luni 29 iulie 2013, prima zi de ședință publică programată pentru recursurile împotriva încheierii de prelungire a arestării preventive, în conformitate cu programul de lucru al instanței.

10. La 24 iulie 2013 ora 0.00 a expirat durata arestării preventive dispuse anterior împotriva reclamantei (pct. 6 - de mai sus).

11. La 25 iulie 2013, reclamanta a fost informată cu privire la data ședinței publice.

12. Zilele de 27 și 28 iulie 2013 au fost zile nelucrătoare.

13. Reclamanta a cerut instanței să constate încetarea de drept a arestării sale preventive. Aceasta a susținut că termenul de examinare a recursului impus de art. 159 alin. (8) C. proc. pen. și având caracterul imperativ constatat de decizia nr. 25/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție („decizia nr. 25/2008“ și „Înalta Curte“) (pct. 29 de mai jos) nu a fost respectat în speță.

14. Prin hotărârea din 29 iulie 2013, instanța a respins recursul reclamantei și a confirmat temeinicia hotărârii din 23 iulie 2013 (pct. 7 de mai sus). De asemenea, acesta a respins cererea reclamantei de a constata încetarea de drept a măsurii arestării preventive. A considerat că nici art. 140 C. proc. pen. (pct. 27 -de mai jos), nici decizia nr. 25/2008 (pct. 29 de mai jos) nu menționau că o astfel de decizie era necesară în cazul nerespectării aceluși termen. A adăugat că arestul preventiv avea ca temei legal încheierea contestată de prelungire a măsurii arestului preventiv (pct. 7 de mai sus).

3. Punerea în libertate a reclamantei

15. La 20 august 2013 parchetul a cerut judecătoriei să prelungească mandatul de arestare preventivă a reclamantei. Prin hotărârea din 21 august 2013, pe baza art. 148 alin. (1) lit. f) C. proc. pen., judecătoria a prelungit arestarea preventivă a reclamantei de la 24 august până la 22 septembrie 2013, pe motiv că existau indicii privind un risc de recidivă și de tulburări ale ordinii publice în caz de punere în libertate. În aceeași zi, reclamanta a formulat recurs împotriva acestei sentințe.

16. La 22 august 2013, dosarul cauzei a fost transmis judecătoriei și a fost repartizat unui complet de judecată. Ședința publică a fost stabilită pentru 26 august 2013.

17. La 23 august 2013, avocatul reclamantei a fost informat cu privire la data ședinței publice, reclamanta a primit o citație de prezentare și a fost stabilit completul de judecată.

18. La 23 august 2013 ora 0.00 a expirat durata arestării preventive dispuse anterior împotriva reclamantei (pct. 7 - de mai sus).

19. Zilele de 24 și 25 august 2013 au fost zile nelucrătoare.

20. În ședința publică din 26 august 2013, reclamanta a arătat, pe de o parte, că arestarea sa preventivă încetase de drept la 23 august 2013, dat fiind că nu fusese respectată durata imperativă prevăzută la art. 159 alin. (8) C. proc. pen. (pct. 27 de mai jos), și, pe de altă parte, că nu existau motive care să justifice menținerea sa în arest preventiv.

21. Prin hotărârea din 26 august 2013, instanța a decis mai întâi, cu majoritate de voturi, că nerespectarea termenului prevăzut la art. 159 alin. (8) C. proc. pen. pentru judecarea recursului nu era prevăzută în mod expres la art. 504 C. proc. pen. printre situațiile în care o măsură provizorie încetează de drept. Instanța a mai reținut că, deși în decizia nr. 25/2008 (pct. 29 de mai jos) subliniase caracterul imperativ al termenului menționat anterior, Înalta Curte nu indicase nicio sancțiune pentru nerespectarea acestuia. Prin urmare, instanța a respins recursul reclamantei.

22. Ulterior, judecătoria a considerat că, în baza elementelor de probă aflate la dosar, în speță nu mai existau motive care să justifice arestarea preventivă a persoanei în cauză și a dispus punerea sa imediată în libertate. Instanța a explicat că, deși există dovezi în sensul că reclamanta ar fi putut comite infracțiunea de fraudă împotriva unei societăți comerciale, din acestea nu reieșea că, în prezent, punerea ei în libertate ar putea constitui o tulburare a ordinii publice. Prin urmare, judecătoria a casat hotărârea din 21 august 2013 (pct. 15 -de mai sus) și a dispus înlocuirea măsurii arestării preventive cu interdicția de a părăsi țara.

23. Într-o opinie separată, unul dintre judecătorii din completul de judecată a explicat că nerespectarea termenului prevăzut la art. 159 alin. (8) C. proc. pen. trebuia să ducă la încetarea de drept a măsurii arestării preventive, având în vedere caracterul imperativ al acestui termen.

24. La 26 august 2013, reclamanta a fost pusă în libertate.

4. Alte fapte relevante pentru cauză

25. Între timp, Inspecția Judiciară din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii („CSM“) a efectuat un control tematic pentru a verifica respectarea termenelor prevăzute în Codul de procedură penală în procedurile privind arestarea preventivă. Acest control viza activitatea Înaltei Curți și a celorlalte instanțe naționale pentru perioada ianuarie 2011 – septembrie 2012. Rezultatele controlului au fost prezentate în raportul aprobat de CSM la 12 februarie 2013.

26. Conform concluziilor raportului, existaseră situații izolate în care recursurile împotriva încheierilor prin care se prelungea arestarea preventivă fuseseră examinate după expirarea termenului prevăzut la art. 159 alin. (8) C. proc. pen. (pct. 27 de mai jos). Conform Inspecției Judiciare, această practică nu respecta dispozițiile deciziei nr. 25/2008 a Înaltei Curți (pct. 29 de mai jos). În ceea ce privește efectele deciziei nr. 25/2008, raportul arăta că, deși într-o anumită perioadă se constatare o practică neunitară la nivelul unor instanțe, în prezent, după o nouă analiză a practicii în materie, se putea concluziona că omiterea de a soluționa recursul în termenul respectiv, din punct de vedere procedural, nu era de natură să ducă la încetarea de drept a măsurii privative de libertate. Această concluzie era justificată de faptul că nu era prevăzută o astfel de consecință, nici prin lege, nici prin indicarea explicită sau sugerată de Înalta Curte în decizia nr. 25/2008.

B. Dreptul și practica interne relevante

1. Dreptul intern relevant

27. Articolele din Codul de procedură penală, în vigoare la momentul faptelor, erau redactate astfel, în părțile relevante în speță:

Art. 140 - Încetarea de drept a măsurilor preventive

„Măsurile preventive încetează de drept:

a) la expirarea termenelor prevăzute de lege sau stabilite de organele judiciare ori la expirarea termenului prevăzut în art. 160^b alin. 1, dacă instanța nu a procedat la verificarea legalității și temeiniciei arestării preventive în acest termen;

[...].”

Art. 159 - Procedura prelungirii arestării preventive dispuse în cursul urmăririi penale

„[...]

(8) Încheierea [...] asupra prelungirii arestării poate fi atacată cu recurs de procuror sau de inculpat în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, sau de la comunicare, pentru cei lipsă. Recursul se soluționează înainte de expirarea duratei arestării preventive dispuse anterior încheierii atacate.

(9) Recursul, declarat împotriva încheierii prin care s-a dispus prelungirea arestării preventive, nu este suspensiv de executare.

[...].”

Art. 160^b - Verificări privind arestarea inculpatului în cursul judecății

„ (1) În cursul judecății, instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive. ”

28. Potrivit art. 204 alin. (5) din noul Cod de procedură penală (-denumit în continuare „noul C. proc. pen.”), în vigoare din 1 februarie 2014, numai contestația formulată de procuror împotriva încheierii prin care s-a dispus respingerea propunerii parchetului de prelungire a arestării preventive se soluționează înainte de expirarea duratei măsurii preventive dispuse anterior. Potrivit art. 204 alin. (4) din noul C. proc. pen., (4) contestația împotriva încheierii prin care s-a dispus prelungirea arestării preventive se soluționează în termen de 5 zile de la înregistrare.

2. Jurisprudența internă relevantă

29. Înalta Curte a fost sesizată de Procurorul general cu recurs în interesul legii pentru a se pronunța asupra aplicării și a interpretării art. 159 alin. (8) C. proc. pen. Prin decizia nr. 25/2008, publicată în Monitorul Oficial din 3 iunie 2009, Înalta Curte a decis după cum urmează:

„Dispozițiile art. 159 alin. 8 fraza a II-a din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că:

1. sintagma folosită de legiuitor "înainte de expirarea duratei arestării preventive dispuse anterior încheierii atacate" are caracter imperativ, și nu de recomandare;

2. recursul declarat împotriva încheierii prin care s-a dispus admiterea sau respingerea propunerii de prelungire a măsurii arestării preventive va fi soluționat întotdeauna înainte de expirarea duratei arestării preventive dispuse anterior încheierii atacate. ”

30. Reiese din exemplele de jurisprudență depuse la dosar de Guvern că, în practica Înaltei Curți, depășirea termenului prevăzut la art. 159 alin. (8) teza a II-a C. proc. pen. nu a dus la încetarea de drept a măsurii arestării preventive. Astfel, în decizia din 4 noiembrie 2013, Înalta Curte a stabilit următoarele:

„Potrivit dispozițiilor art.140 alin.1 lit.a Cod procedură penală, măsurile preventive încetează de drept la expirarea termenelor prevăzute de lege sau stabilite de organele judiciare ori la expirarea termenului prevăzut în art.160 b alin.1, dacă instanța nu a procedat la verificarea legalității și temeiniciei arestării preventive în acest termen.

Din actele cauzei, cu privire la inculpatul Stănescu Dragoș, rezultă că instanța s-a pronunțat asupra măsurii arestării preventive anterior expirării duratei măsurii, astfel că nu se poate invoca încetarea de drept a acesteia.

Ar fi operat încetarea de drept a măsurii arestării preventive doar în ipoteza în care judecătorul fondului ar fi respins propunerea parchetului de prelungire a măsurii, iar

recursul s-ar fi judecat ulterior expirării duratei stabilite inițial întrucât nu poate fi prelungită decât o măsură care este în ființă la momentul examinării sale.

Ca atare, nu sunt incidente dispozițiile art.140 alin.1 lit.a Cod procedură penală, nefiind aplicabilă în cauză nici Decizia în interesul legii nr.25/2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secțiile Unite.” ”

31. În practica instanțelor naționale, unele instanțe au constatat încetarea de drept a arestării preventive ca efect al depășirii termenului prevăzut la art. 159 alin. (8) C. proc. pen. (de exemplu, decizia Curții de Apel Târgu-Mureș din 15 iulie 2009 și hotărârea Curții de Apel Brașov din 5 martie 2010, pronunțată cu majoritate).

CAPETE DE CERERE

32. Invocând art. 5 § 1 lit. c) din Convenție, reclamanta se plânde că arestarea sa preventivă dintre 25 și 29 iulie și dintre 24 și 26 august 2013 era lipsită de temei legal, dat fiind faptul că recursurile sale formulate împotriva încheierilor prin care era prelungită această măsură nu fuseseră judecate în termenul prevăzut de legislația națională.

33. În temeiul art. 5 § 4 din Convenție, aceasta se plânde de faptul că recursurile sale împotriva hotărârilor judecătorești din 23 iulie și 21 august 2013 nu au fost judecate în termen scurt.

ÎN DREPT

A. Capătul de cerere întemeiat pe art. 5 § 1 lit. c) din Convenție

34. Reclamanta se plânde că arestarea sa preventivă din perioada 25 – 29 iulie și din 24 – 26 august 2013 a fost lipsită de temei legal. Aceasta invocă art. 5 § 1 lit. c) din Convenție, redactat după cum urmează:

„Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale:

[...]

c) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a se bănui că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice să se creadă că este necesar să fie împiedicat să săvârșească o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia.“

1. Argumentele părților

a) Guvernul

35. Guvernul arată că, în temeiul dreptului intern și al jurisprudenței instanțelor naționale, nerespectarea cerinței legale de procedură stabilite la art. 159 alin. (8) C. proc. pen. nu duce la încetarea de drept a măsurii privative de libertate (pct. 27, 29 și 30 de mai sus). Explică faptul că scopul deciziei nr.25/2008 era de asigurare a celerității procedurii privind prelungirea arestării preventive.

b) Reclamanta

36. Reclamanta susține că a fost deținută în mod ilegal dat fiind că, din punctul său de vedere, măsura arestării preventive încetase de drept, din cauză că tribunalul nu respectase termenul imperativ prevăzut la art. 159 alin. (8) C. proc. pen. Ea consideră că nu îi poate fi opusă omisiunea autorităților interne de a indica sancțiunea care trebuie aplicată în cazul nerespectării acestui termen și susține că există o practică neunitară la nivelul instanțelor naționale cu privire la nerespectarea termenului.

2. Motivarea Curții

37. Curtea face trimitere la principiile aplicabile în materie de legalitate a unei arestări preventive așa cum sunt prezentate în cauza *Mooren împotriva Germaniei* [(MC), nr. 11364/03, pct. 72 – 81, 9 iulie 2009]. Aceasta reamintește că, pentru a îndeplini cerința de legalitate, detenția trebuie să aibă loc „potrivit căilor legale”, și anume să respecte normele de fond și de procedură ale dreptului intern [*Del Río Prada împotriva Spaniei* (MC), nr. 42750/09, pct. 125, CEDO 2013].

38. În speță, Curtea evidențiază, în primul rând, că arestarea preventivă a persoanei în cauză a fost prelungită în conformitate cu dreptul intern pentru a acoperi perioadele în cauză. Astfel, în speță, prin sentința din 23 iulie 2013, judecătoria a prelungit arestarea preventivă a reclamantei de la 25 iulie până la 23 august 2013, sentința a cărei temeinicie a fost confirmată în urma recursului reclamantei (pct. 7 și 14 de mai sus). De asemenea, prin hotărârea din 21 august 2013, instanța de prim grad a prelungit plasarea reclamantei în arest preventiv, care expira la 23 august 2013, pe o perioadă de treizeci de zile, adică până la 20 septembrie 2013 (pct. 15 de mai sus; a se vedea, *a contrario*, *G.K. împotriva Poloniei*, nr. 38816/97, pct. 76, 20 ianuarie 2004, în care Curtea a concluzionat că art. 5 § 1 din Convenție a fost încălcat pe motiv că autoritățile nu au solicitat prelungirea unei ordonanțe de arestare în termenul prevăzut de lege). Arestarea preventivă pentru perioadele în litigiu a fost dispusă, prin urmare, de către instanțe a căror competență în domeniu nu este contestată în speță. Deciziile acestor instanțe erau întemeiate în fapt și în drept (pct. 14 și 15 de mai sus).

39. Ulterior, ca urmare a plângerii reclamantei, prin hotărârea definitivă din 26 august 2013, tribunalul a casat hotărârea de arestare a reclamantei și a înlocuit măsura arestării cu interzicerea părăsirii țării (pct. 22 de mai sus). În consecință, reclamanta a fost pusă în libertate în aceeași zi (pct. 24 de mai sus)

40. Curtea subliniază că în conformitate cu art. 159 alin. (9) C. proc. pen. (pct. 27 -de mai sus), recursul împotriva încheierii prin care a fost prelungită arestarea preventivă nu era suspensiv de executare. Prin urmare, rămâne să stabilească dacă, potrivit legislației naționale, faptul că instanța nu a examinat recursurile reclamantei împotriva încheierilor din 23 iulie și din 21 august 2013 în termenul prevăzut la art. 159 alin. (8) C. proc. pen., și anume înainte de „expirarea duratei arestării preventive dispuse anterior încheierii atacate”, a afectat legalitatea arestării reclamantei.

41. În acest sens, Curtea constată că nicio dispoziție legală internă nu preciza în mod expres că nerespectarea acestui termen nu ducea la încetarea de drept a măsurii arestării preventive (pct. 27 -de mai sus). De asemenea, Curtea ia act de faptul că decizia nr. 25/2008 a Înaltei Curți nu menționează că se impunea o astfel de încetare de drept. Decizia în cauză se limita, de fapt, să sublinieze caracterul imperativ al obligației procedurale stabilite la art. 159 alin. (8) C. proc. pen. (pct. 29 de mai sus). În plus, jurisprudența semnificativ majoritară în domeniu, și mai cu seamă aceea de la momentul în care a fost judecată cauza reclamantei, interpretează dispozițiile legale ale deciziei nr. 25/2008 ca neimpunând încetarea de drept a măsurii preventive în cazul nerespectării termenului prevăzut de această dispoziție (pct. 26 și 30 de mai sus). De asemenea, Înalta Curte a explicat în ce caz, diferit față de cel al reclamantei, nerespectarea acestui termen putea duce la încetarea de drept a arestării preventive (pct. 30 de mai sus).

42. Este adevărat că, într-o perioadă anterioară celei în care a fost soluționată cauza reclamantei, anumite instanțe naționale au considerat că -nerespectarea termenului prevăzut la art. 159 alin. (8) C. proc. pen. ducea la încetarea de drept a măsurii arestării preventive (pct. 31 de mai sus). Totuși, Curtea reamintește că posibilitatea unor divergențe de jurisprudență este în mod firesc inerentă în orice sistem judiciar care are la bază ansamblul instanțelor de fond cu competență teritorială și consideră că nu există probe suficiente pentru a stabili că, în speță, exista în jurisprudența instanțelor interne „o divergență profundă și persistentă” de natură să aducă atingere principiului securității juridice [a se vedea principiile generale expuse în hotărârea *Parohia Greco-Catolică Lupeni și alții împotriva României* (MC), nr. 76943/11, pct. 116 b) și e), CEDO 2016 (extrase)]. De asemenea, Curtea reține că sistemul judiciar românesc a luat măsuri rapide și a reușit să pună capăt acestei practici neunitare, prin instrumente menite să studieze și să supravegheze practica diferitelor instanțe (pct. 26 de mai sus) - și aceasta chiar înainte de judecarea cauzei reclamantei -, în special prin practica celei mai înalte instanțe din țară, și anume Înalta Curte – care

s-a pronunțat în materie la 4 noiembrie 2013, câteva luni după adoptarea deciziei contestate de reclamantă (pct. 30 de mai sus).

43. Curtea consideră, prin urmare, că nu s-a stabilit că dreptul intern prevedea încetarea de drept a arestării preventive în cazul nerespectării termenului prevăzut la art. 159 alin. (8) C. proc. pen. Nu consideră nici că s-a stabilit că dispozițiile legale în materie nu defineau clar condițiile privării de libertate sau că aplicarea lor nu era previzibilă.

44. Având în vedere cele reținute mai sus, Curtea concluzionează că reclamanta a fost lipsită de libertate „potrivit căilor legale”, în sensul art. 5 § 1 din Convenție. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în conformitate cu art. 35 § 3 lit. a) și art. 35 § 4 din Convenție.

B. Capătul de cerere întemeiat pe art. 5 § 4 din Convenție

45. Reclamanta susține că tribunalul nu s-a pronunțat „într-un termen scurt” cu privire la recursurile sale împotriva hotărârilor instanței de fond din 23 iulie și 21 august 2013. Aceasta invocă art. 5 § 4 din Convenție, redactat după cum urmează:

„Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau detenție are dreptul să introducă recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității detenției sale și să dispună eliberarea sa, dacă detenția este ilegală.”

1. Argumentele părților

a) Guvernul

46. Guvernul susține că recursurile împotriva încheierilor de prelungire a arestării preventive au fost judecate în speță cu celeritatea impusă de jurisprudența Curții în materie.

b) Reclamanta

47. Reclamanta afirmă că ar fi trebuit respectat termenul prevăzut la art. 159 alin. (8) C. proc. pen.

2. Motivarea Curții

48. Curtea face trimitere la principiile deja bine stabilite de jurisprudența sa pentru a aprecia termenul scurt de formulare a unui recurs privind legalitatea detenției (a se vedea, de exemplu, *Mooren*, citată anterior, pct. 106, și *Rehbock împotriva Sloveniei*, nr. 29462/95, pct. 84, CEDO 2000-XII). Reamintește că atunci când arestarea preventivă a fost dispusă de către instanța competentă, cum este cazul în speță, cerința privind „termenul rezonabil” în procedura de recurs prevăzută de legea internă este mai puțin

strictă (*Starokadomski împotriva Rusiei*, nr. 42239/02, pct. 80, 31 iulie 2008).

49. Curtea reține că, în speță, fiecare dintre recursurile formulate de reclamantă împotriva încheierilor din 23 iulie 2013 și 21 august 2013 a fost judecat de instanța competentă într-un termen de cinci zile de la data introducerii respectivului recurs (pct. 8, 14, 15 și 21 de mai sus). Acest termen nu apare ca excesiv în sine (a se vedea, de exemplu, cauza *Toma împotriva României*, nr. 42716/02, pct. 76, 24 februarie 2009, în care Curtea a considerat că un termen de 22 de zile pentru judecarea unui recurs nu era excesiv în sine).

50. În aceste condiții, Curtea reamintește că se impune aprecierea duratei termenului în lumina circumstanțelor speței (*R.M.D. împotriva Elveției*, 26 septembrie 1997, pct. 42, *Culegere de hotărâri și decizii 1997-VI*). În acest sens, constată că în cazul de față autoritățile naționale au acționat cu diligență în soluționarea recursurilor persoanei în cauză: într-adevăr, de îndată ce au fost informate despre recursurile reclamantei, autoritățile au transferat dosarul cauzei către instanța competentă, care le-a pus pe ordinea de zi și a stabilit rapid datele ședințelor publice (pct. 9 și 16 de mai sus; a se vedea, pentru o situație diferită, *Toma*, citată anterior, pct. 76, în care au fost necesare șapte zile pentru înregistrarea recursului reclamantului la instanța competentă).

51. În lumina ansamblului circumstanțelor speței, Curtea apreciază că instanța s-a pronunțat de fiecare dată „în termen rezonabil” asupra recursurilor reclamantei care contestau încheierile prin care era prelungită arestarea sa preventivă. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în conformitate cu art. 35 § 3 lit. a) și art. 35 § 4 din Convenție.

Pentru aceste motive, în unanimitate, CURTEA:

Declară cererea inadmisibilă.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 8 februarie 2018.

Andrea Tamietti
Grefier adjunct

Paulo Pinto de Albuquerque
Președinte